

ÇOKSATAN *LİSTE*'NİN HEYECANLA BEKLENEN DEVAM ROMANI

PATRICIA FORDE

ÇEVİRİ:ESMA FETHİYE GÜÇLÜ

GENÇ
T
TIMAS

1. BÖLÜM

Mürekkep, koyu renkliydi ve biraz yapışkandı. Koyu kırmızı. Kanı hatırlatıyordu. Sonbaharda toplanan yemişlerden yapılmış bu çok kıymetli meyve suyu, ilk yapraklar dökülmeye başladığında çıkarılmıştı. Letta, etrafa sıçramamasına özen göstererek kaleminin ucunu dikkatle mürekkebe batırdı. Kartlar önüne dizilmişti. Her kelime için bir kart. Ana dilde herkesin bildiği, ama artık kaybolmuş kelimelerdi bunlar. Bu kart grubu, yabancı çiçekleri tanımlıyordu.

Düğün çiçeği. Papatya. Farekulağı. Çuha çiçeği.

Her harf, beyaz kartlara Letta'nın kıvrımlı yazısıyla ve kırmızı mürekkeple yazılmıştı. Kalemin ucunu karta bastırdı, kâğıttan çıkan hafif hışırtıyı duydu, etrafa yayılan meyvenin ve ekşi aromanın kokusunu aldı.

“Hazır mısın?” diye sordu Marlo ceketini giyerken.

“Evet,” dedi Letta. “Sadece çantamı yerleştirmem gerekiyor.”

Marlo, kartları kutuya koymasını bekledi. Sonra eski deri çantayı ona uzattı. Güçlü elleri, bir kelebeğin bir çiçeğe hafifçe değdiği an kadar kısa bir süre Letta'nın ellerine değdi. Letta, kutuları çantanın içine, ince bir hikâye kitabının yanına yerleştirdi. Eski derinin dokusunun ve deriden yayılan yoğun, acımtırak kokunun tadını çıkararak çantanın kayışlarını sabitledi. Ev gibi kokuyordu. Bu çanta bir zamanlar Benjamin'e aitti. Benjamin, annesiyle babası gittikten sonra onu büyüten sevgili ustasıydı.

“Hazır mısın?” dedi Marlo gülümseyerek.

Eski pompa istasyonundaki merdiveni tırmanıp tavan-daki kapıdan geçen Marlo'yu takip etti. Kırık tuğla, küf ve rutubet kokan uzun tozlu koridorda yürüdüler. Marlo nöbet tutan genç adama gülümsedikten sonra adam gözetleme deliğinden dışarı baktı. Letta bekledi. Genç adamın ittiği büyük kapılar açılırken paslanmış menteşelerden tiz bir gıcırta yükseldi. Adam dışarının güvenli olup olduğunu kontrol ettikten sonra geri çekilerek Letta ve Marlo'ya yol verdi.

Letta, soğuk havayı içine çekti. Etrafındaki ağaçlar rüzgârda hışırdıyor, iri yağmur damlaları üzerlerine yağdıkça yapraklar titriyordu.

Otuz dakika sonra açık alandaki sert çimenlerin arasında yürümeye başlamışlardı. Burası, oluklu yollardan, kaşındıran ısırgan otlarından oluşan, rutubet ve toprakla karışık yosun kokusuyla kaplıydı. Bir kış akşamındaki bu soluk renk, herkesi ve her şeyi içine alan donuk bir manzara oluşturunuyordu. Doğudan gelen bir rüzgâr gece boyunca alanı doldurmuş, gri gökyüzünü ve soğuk yağmurları da beraberinde getirmişti. Letta ve Marlo, buz gibi olmuş ellerini kenetleyerek dikleşen arazinin yoğun yağış yüzünden çıplak kalmış yokuşunu tırmandı. Tepeye geldiklerinde biraz soluklanmak için durdular. Letta aşağıda, küçük ağaçlardan ve çalılıklardan oluşan korusuyla onları meraklı gözlerden gizleyen küçük vadiyi gördü. Oraya ulaştıklarında yere oturarak sırtını yaşlı bir çam ağacına dayadı. İnce kıyafetlerine rutubetli havanın kokusu sinmişti. Buradaki toprak, nadasa bırakıldığı için bu bölgeyi seçmişlerdi.

İşçilerin buraya gelmesinden endişelenmek zorunda kalmıyorlardı. İnsanların buraya gelmesi için bir neden yoktu. Marlo biraz uzaklaşıp etrafı iyi görebileceği küçük bir tepeye çıktı. Sonra beklemeye başladılar.

Letta, gelenleri görmeden önce onların sesini duymuştu. Öğrencilerden oluşan karma bir gruptu. On çocuğun yaşı, yediyle on iki arasında değişiyordu. Oraya hep birlikte gelerek ses çıkarmaları Letta'yı endişelendiriyordu. Onlarla dikkatli olmalarının ne kadar önemli olduğu konusunda

yeniden konuşması gerekecekti. Bu çocuklar, Ark'taki cesur insanların çocuklarıydı. Aileleri onların konuşmayı öğrenebilmesi için risk almaya ve her şeyi kaybetmeye hazırdı. Bir süre sonra çocuklar gelip Letta'nın önüne oturdu. Gözlerini iyice açarak onun anlatacaklarını duymayı beklemeye başlamışlardı. Letta boğazını temizleyerek konuşmaya başladı. "Bugün hepiniz burada olabildiğiniz için çok mutluyum."

Rüzgâr tarlaların üzerinde eserken Letta bu tüyler ürpertici uğultuda sesini duyurmaya çalışıyordu. İkinci ayın toprağın hâlâ soğuk olduğu serin zamanlarıydı. Letta'nın en küçük öğrencilerinden biri olan Thaddeus, iri mavi gözleriyle ona bakarak elini kaldırdı. Diğer elinde bir papatya vardı. Sıcak elindeki çiçeğin yaprakları ezilmişti.

"Letta, bu ç- çiçeğin adı ne?"

Çiçek kelimesini söylerken kekelemişti. Letta Listede olmayan bu kelimeyi ona kısa bir süre önce öğretmişti. Zihninde, Thaddeus'ın yaşlarındayken Benjamin'le birlikte papatya topladıkları zamanların hatırası canlandı.

"Papatyalar yeni başlangıçları simgeler," demişti Benjamin. Letta bunun doğru olmasını umuyordu.

"Papatya," dedi Letta.

Şubat ayında papatyalar. Erime, geride birbirine karışan, düzensiz mevsimler bırakmıştı. Doğada hâlâ tuhaf şeyler oluyordu. "Bana öğrendiğimiz diğer çiçeklerin isimlerini sayabilir misin?"

Kelimeleri hatırlamaya çalışan küçük çocuğun alnı kıışı.

“Farekulağı, ner-rgis, düğün çiçeği...”

“Mükemmel, Thaddeus,” dedi Letta.

Thaddeus zeki bir çocuktur. Gerçek bir okulda olması gerekiyor, diye düşündü Letta. John Noa’nın kelimelerini, yani Ark’ta kullanılmasına izin verilen yedi yüz kelimelik Listeyi öğrenmek için Bayan Truckle’ın sınıfında olduğu kendi okul günlerini hatırladı. O zamanlar, Ark’ta bu yedi yüz kelimenin öğretildiği son çocuklar olacaklarını bilmiyorlardı. Letta mezun olduktan sonra çocuklara sadece beş yüz kelime vermeye başlamışlardı. Sonra da okullar tamamen kapatılmıştı.

Letta ve Üretkenler, öğrenmek isteyen çocuklara eğitim vermek için ellerinden geleni yapıyorlardı ama bunu ancak kimsenin onları göremeyeceği ıssız yerlerde yapmak zorunda kalıyorlardı. Çalıların ve ağaçların arasına saklandıkları için insanlar bu okullara “çalı okulları” diyorlardı ve yakalandıkları takdirde öldürüleceklerini bildikleri halde, her geçen gün daha fazla aile çocuklarını bu okullara gönderiyordu. Letta arkasına dönüp Marlo’nun etrafı gözetleyerek nöbet tuttuğu yere doğru baktı.

Korunun içine doğru esen rüzgâr buz gibiydi. Letta biraz ısıtmak için ellerine üfledikten sonra önündeki küçük hikâye kitabını açtı. Bu kitap, kaçmadan önce Benjamin’in kütüphanesinden almayı başırdığı birkaç eşyadan biriydi. Bir zamanlar sert ve sağlam olan mavi kapak, şimdi

Letta'nın ellerinde yumuşamış halde duruyordu. Kırışmış yapraklarında suyla oluşan sarı lekeler vardı. Erime'den daha eskiydi; başka zamanlardan, Letta'nın hayal bile edemeyeceği zamanlardan kalmıştı. Kitapların her yerde olduğu, insanların hikâyeler yazdığı ve herkesin onları okumakta özgür olduğu zamanlardan kalmıştı. Bu, su seviyeleri yükselip gezegeni kaplamadan uzun zaman önceydi. Kitabı dikkatle açtı.

“Size bir hikâye okuyacağım,” dedi. Gruptan yayılan heyecanlı dalgalanmayı hissetmişti. “Bir aslanla karşılaşan bir fareden bahsediyor.”

“Benim önceden bir farem vardı ama onu bir kutuya koydum ve öldü,” dedi Thaddeus. “Annem, onun yeterince hava almadığını düşünüyor.” Olanları düşününce dudaklarını büzdü. Abisi, Aaron onu susturdu.

“Hikâyeyi dinle, Thaddeus,” dedi.

Letta gülümseyerek tekrar kitaba döndü. Sağındaki üzeri çimenlerle kaplı tümseğin arkasından bir şeyin fırladığını gördüğü sırada okumaya başlamak üzereydi. Olduğu yerde korkuyla zıpladı. Bu bir hayvandı. Kızıla çalan kahverengi tüyleri vardı ama Letta karnının beyaz renkte olduğunu fark etti. Uçları beyaz olan uzun kulakları vardı. Arka ayakları güçlüydü.

“Bakın!” diye bağırdı Thaddeus. “Tavşan!”

“Tavşan değil,” dedi Letta nazikçe. “Yaban tavşanı.” Kitabı kaldırıp okumaya başladı. “Bir varmış bir yokmuş –”

“Letta!”

Marlo'nun sesi, bir kırbaç gibi gelip sözünü kesti. Letta dönüp ona baktı.

“Polisler!” diye bağırdı Marlo.

Letta'nın kalbi duracak gibi oldu.

“Atlarla geliyorlar. Çabuk kaçın!”

Böyle durumlar için tatbikat yapmışlardı. Çocuklar aslında ne yapacaklarını biliyorlardı ama o anda donup kalmışlardı.

“Gidin!” diye bağırdı Letta.

Çocuklar hızla kendilerine geldi. Korunun, çalılıkların daha sık olduğu diğerk tarafına doğru ilerlemeye başladılar. Letta ve Marlo küçüklere yol gösteriyordu. Letta, Thaddeus'ın elini tuttu. İkisinin avuçlarının arasında kalan papatyaların ezildiğini hissedebiliyordu. Etrafı çevrelenmiş küçük alanın kuzeyde kalan taş duvarına ulaşınca yere uzandılar. Etraftaki alılar onları gizliyordu. Sert zemin soğuk ve taşlıktı ama hiçbir yerinden kıpırdamıyordu. Atların toynaklarından çıkan acımasız sesler gittikçe yaklaşıyordu. Adamlar atların üzerindeydi. Ark'ın lideri Amelia bu uygulamayı yeni başlatmıştı. Önceden atlar ve diğerk hayvanlar, Noa'nın emrettiğı gibi etrafta özgürce dolaşırdı. Fakat Amelia bu hayvanları yakalatıp ehlileştirmişti. Artık polisler onlar sayesinde daha verimli çalışıyordu.

Letta, Marlo'nun hızlı soluklarını duyuyordu. Atlar yaklaşmak üzereydi. Thaddeus, Letta'nın elini sıktı. Göz göze geldiklerinde Marlo'nun gözlerinde kendi endişesinin yansımasını gördü. Marlo parmağını kaldırarak onla-

rı uyardı. *Sakin kıpırdamayın.* Atlar iyice yaklaşırken hiç kıpırdamadan oldukları yerde uzanmaya devam ettiler. Letta atların homurtularını duyuyor, hayvanların terinin kokusunu alıyordu. Sonra, daha önce gördükleri yaban tavşanı, saklandığı yerden fırlayarak dörtlüye giden iri atların önüne çıktı. Thaddeus küçük hayvana engel olmak için doğrulunca Letta onu aşağı doğru çekerek eliyle ağzını kapadı.

O sırada bir silah sesi duyuldu ve yaban tavşanı yere yığıldı. Letta çalılıkların arasındaki bir boşluktan tavşanın yere düştüğünü gördü. Kahverengi tüyleri, etrafına yayılan koyu kırmızı bir renge bulanmış yeşil çimenlerin üzerindeydi. Letta, Thaddeus'ın elinin altında titrediğini hissediyordu. Çocuğun sıcak gözyaşları parmaklarına damlıyordu. Atlar durdu. Birkaç saniye süren bir sessizlik oldu. Letta, Thaddeus'ın nefes alışını, kendi kalbinin atışlarını duyabiliyordu.

“Tavşan!” Polisin kaba ve boğuk bir sesi vardı. “Alalım! Ana Mutfağa götürelim.”

Letta adamın söylediğini onaylayan başka mırıltılar duydu. Sonra atlar hareket etti. Toynakların sesi uzaklaşırken Letta kulağını soğuk toprağa dayamıştı.

Werber kumsalda yavaşça yürüyordu. Denizden bir kırbaç gibi sahile vuran rüzgâr soğuk ve can yakıcıydı. Gözleri yastırdı. Üzerinden geçen deniz kuşları, köpüren dalgalara dalıp çıkarken çığlıklar atıyordu. Denize, büyük evdeki zorbalıktan

uzaklaşmak için gelmişti. Noa'nın ölümünden sonra Amelia onu yardımcısı olarak yanına almıştı. Eski dili düzgün bir şekilde konuşması için ısrar etmişti ama Werber bu durumdan huzursuz oluyordu. Noa her zaman dilin düşman olduğunu, insanların gezegeni dil yüzünden mahvettiklerini söylerdi. Yine de Amelia ona bu konuda bir açıklama yapmıştı. Dil, demişti, yöneticilerin katlanmak zorunda olduğu bir kötü bir şey, sıradan insanlar için ise gereksiz bir şeydir. Bir toplumun belli bir fikre ve dünya hakkında tek bir bakış açısına ihtiyacı vardır. Bu fikrin ne olacağına karar vermek liderlerin görevidir ve bunu yapabilmek için kendilerini en iyi şekilde ifade etmeleri gerekir. Diğerlerinin böyle bir görevi yoktur. Onlar sadece kendilerine söylenene itaat etmek zorundadır.

İşte bu yüzden Werber eski dili öğrenip bir savaşçı oldu. Bir Doğa Savaşçısı. Başından beri John Noa'nın yanındaki olan, doğayı savunan seçkin kişilerden biri olmuştu. Artık Amelia'ya ve Ark'a hizmet etmek için yaşıyordu. Dili kontrol etmek için yeni fikirleri birlikte bulmuşlardı. Amelia, görme yetisinin neredeyse tamamını kaybetmişti ama hiçbir şey dikkatinden kaçmıyordu. Muhteşem bir zekâsı vardı. En hassas sırları bile Werber'la paylaşıyordu. Werber, artık ailenin bir parçasıydı.

Yine de bazen geceleri endişeden uykusu kaçırıyordu. Ya Amelia su kulesinde gerçekte neler olduğunu öğrenirse? Yaptığı şeyden çok utanıyordu. Bir katilin kaçmasına izin vermişti. Üstelik herhangi bir katil değildi. O, John Noa'yı öldüren kişiydi. Letta.

Letta'dan nefret ediyordu. Öyle değil mi?

Durup denize doğru baktı.

Ondan nefret ediyordu.

İçindeki bu duygunun bu kadar güçlü oluşu onu şaşırtıyordu. Sert bir şekilde dudağını ısırıldı. Ağzındaki kanın tadını aldı. Letta ona gerçekte kim olduğunu unutturmuştu.

Bu yüzden onu affedemezdi.

Carver onun yaşadığını ve Bozguncularla beraber olduğunu söylemişti. Letta, Noa'nın var etmek için uğraştığı her şeyi yok etmeye çalışan bir haindi.

Onu aptal yerine koymuştu. Werber, onun genç ve masum olduğunu sanmıştı. Saf olduğunu. Hayatını birlikte geçirebileceği kişi olduğunu.

Carver onun için çürüdüğünü söylemişti. O da bunu kabul etmek zorundaydı. Başının üzerinde uçan bir martı çığlık attı. Başka dünyalara ait, ürkütücü bir sestir bu. Werber ürperdi. Sonra arkasını dönüp oradan uzaklaştı.